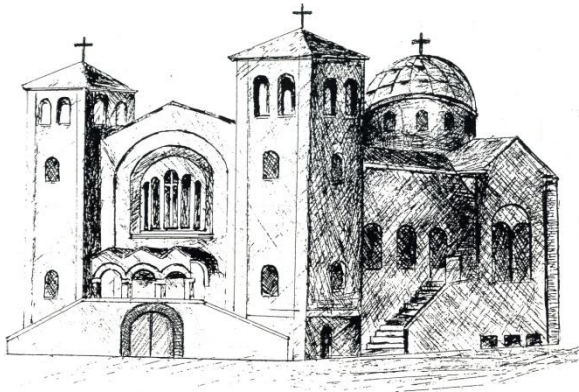

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, January 17, 2021
12th Sunday of Luke

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 17 Ιανουαρίου, 2021

Αντώνιος ο Μέγας

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

7:00 μ.μ. Εσπερινός (Ναός Αγ. Αθανασίου)

Δευτέρα, 18 Ιανουαρίου, 2021

Αθανάσιος και Κύριλλος

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Τρίτη, 19 Ιανουαρίου, 2021

6:00 μ.μ. – Παράκληση

Τετάρτη, 20 Ιανουαρίου, 2021

Όσιος Ευθύμιος ο Μέγας, Ζαχαρίας Νεομάρτυς

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

*Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία
(Εβδομάδα απονομής Ελέγχων)*

Παρασκευή, 22 Ιανουαρίου, 2021

*Ελληνικό Σχολείο - Διαδικτυακή διδασκαλία
(Εβδομάδα απονομής Ελέγχων)*

Κυριακή, 24 Ιανουαρίου, 2021

ΙΔ' Λουκά

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, January 17, 2021

Anthony the Great

8:30 a.m. - 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

7:00 p.m. Vespers (St. Athanasios – Paramus)

Monday, January 18, 2021

Athanasios & Cyril

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday January 19, 2021

6:00 p.m. Paraklisis

Wednesday January 20, 2021

Euthymios the Great, Zacharias New Martyr

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

*Greek School Virtual Teaching
(Report Cards Week)*

Friday, January 22, 2021

*Greek School Virtual Teaching
(Report Cards Week)*

Sunday, January 24, 2021

14th Sunday of Luke

8:30 a.m. - 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Prokeimenon. Grave Mode.
Psalm 115.15,12

Precious in the sight of the Lord is the death of his saints.

Verse: What shall I render to the Lord for all that he has given me?

The reading is from St. Paul's Letter to the Hebrews 13:17-21

Brethren, obey your leaders and submit to them; for they are keeping watch over your souls, as men who will have to give account. Let them do this joyfully, and not sadly, for that would be of no advantage to you. Pray for us, for we are sure that we have a clear conscience, desiring to act honorably in all things. I urge you the more earnestly to do this in order that I may be restored to you the sooner. Now may the God of peace who brought again from the dead our Lord Jesus, the great Shepherd of the sheep, by the blood of the eternal covenant, equip you with everything good that you may do His will, working in you that which is pleasing in His sight, through Jesus Christ; to whom be glory for ever and ever. Amen.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.
ΨΑΛΜΟΙ 115.15,12

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πρὸς Ἑβραίους 13:17-21 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσιν, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσιν καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι. Περισσότερος δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

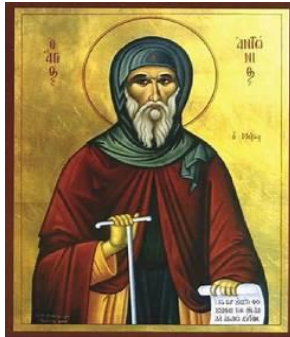
The Gospel According to Luke 17:12-19

At that time, as Jesus entered a village, he was met by ten lepers, who stood at a distance and lifted up their voices and said: "Jesus, Master, have mercy on us." When he saw them he said to them, "Go and show yourselves to the priests." And as they went they were cleansed. Then one of them, when he saw that he was healed, turned back, praising God with a loud voice; and he fell on his face at Jesus's feet, giving him thanks. Now he was a Samaritan. Then said Jesus: "Were not ten cleansed? Where are the nine? Was no one found to return and give praise to God except this foreigner?" And he said to him: "Rise and go your way; your faith has made you well."

Ἐκ τοῦ Κατὰ Λουκᾶν 17:12-19 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου αὐτοῦ εἰς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἤραν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχὶ εὗρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἁλλογενὴς οὗτος; καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Άγιος Αντώνιος ο Μέγας

Ο Μέγας Αντώνιος γεννήθηκε το 251 μ.Χ. στην Άνω Αίγυπτο από πλούσιους και ενάρετους γονείς, τους οποίους έχασε σε νεαρή ηλικία. Συγκεντρώνει όμως την προσοχή του στην μυστική θεωρία των μοναχών της ερήμου και στην φροντίδα της μικρής αδελφής του. Γρήγορα αποφασίζει να εγκαταλείψει τα εγκόσμια και αναχωρεί για την έρημο, αφού πρώτα τακτοποίησε την μικρότερη αδελφή του και μοίρασε την μεγάλη πατρική περιουσία στους φτωχούς της περιοχής του.

Στην έρημο παίδευσε την ψυχή του και τιθάσευσε τα πάθη του φθάνοντας στα ανώτατα όρια της άσκησης ώστε η ψυχή του αγίου μπορούσε να εξέρχεται του σώματός του ενώ βρισκόταν ακόμη εν ζωή. Γίνεται το πρότυπο των ασκητών. Πολλοί εξ αυτών έφθαναν στην έρημο για να τον ακούσουν και να τον συμβουλευθούν. Παρέδωσε την μακάρια ψυχή του στον μισθαποδότη Θεό σε ηλικία 105 ετών. Αν και, όπως λέγει ο Μέγας Αθανάσιος, μία από τις τελευταίες επιθυμίες του Οσίου Αντωνίου ήταν να μείνει κρυφός ο τόπος της ταφής του, οι μοναχοί που μόναζαν κοντά του έλεγαν ότι κατείχαν το ιερό λείψανό του, το οποίο επί Ιουστινιανού (561 μ.Χ.), κατατέθηκε στην Εκκλησία του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου στην Αλεξάνδρεια και από εκεί αργότερα, το 635 μ.Χ., μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Η Σύναξή του ετελείτο στη Μεγάλη Εκκλησία.

venerable and God-bearing Father Anthony the Great Commemorated on January 17

Saint Anthony the Great is known as the Father of monasticism, and the long ascetical sermon in The Life of Saint Anthony by Saint Athanasius (Sections 16-34), could be called the first monastic Rule. He was born in Egypt in the village of Coma, near the desert of the Thebaid, in the year 251. His parents were pious Christians of illustrious lineage. Anthony was a serious child and was respectful and obedient to his parents. He loved to attend church services, and he listened to the Holy Scripture so attentively, that he remembered what he heard all his life.

When Saint Anthony was about twenty years old, he lost his parents, but he was responsible for the care of his younger sister. Going to church about six months later, the youth reflected on how the faithful, in the Acts of the Apostles (4:35), sold their possessions and gave the proceeds to the Apostles for the needy.

Then he entered the church and heard the Gospel passage where Christ speaks to the rich young man: “If you would be perfect, go, sell what you possess and give it to the poor, and you will have treasure in heaven; and come follow Me” (Mt.19:21). Anthony felt that these words applied to him. Therefore, he sold the property that he received after the death of his parents, then distributed the money to the poor, and left his sister in the care of pious virgins in a convent.

Leaving his parental home, Saint Anthony began his ascetical life in a hut not far from his village. By working with his hands, he was able to earn his livelihood and also alms for the poor.

Sometimes, the holy youth also visited other ascetics living in the area, and from each he sought direction and benefit. He turned to one particular ascetic for guidance in the spiritual life.

In this period of his life Saint Anthony endured terrible temptations from the devil. The Enemy of the race of man troubled the young ascetic with thoughts of his former life, doubts about his chosen path, concern for his sister, and he tempted Anthony with lewd thoughts and carnal feelings. But the saint extinguished that fire by meditating on Christ and by thinking of eternal punishment, thereby overcoming the devil.

Realizing that the devil would undoubtedly attack him in another manner, Saint Anthony prayed and intensified his efforts. Anthony prayed that the Lord would show him the path of salvation. And he was granted a vision. The ascetic beheld a man, who by turns alternately finished a prayer, and then began to work. This was an angel, which the Lord had sent to instruct His chosen one.

Saint Anthony tried to accustom himself to a stricter way of life. He partook of food only after sunset, he spent all night praying until dawn. Soon he slept only every third day. But the devil would not cease his tricks, and trying to scare the monk, he appeared under the guise of monstrous phantoms. The saint however protected himself with the Life-Creating Cross. Finally the Enemy appeared to him in the guise of a frightful looking black child, and hypocritically declaring himself beaten, he thought he could tempt the saint into vanity and pride. The saint, however, vanquished the Enemy with prayer.

For even greater solitude, Saint Anthony moved farther away from the village, into a graveyard. He asked a friend to bring him a little bread on designated days, then shut himself in a tomb. Then the devils pounced upon the saint intending to kill him, and inflicted terrible wounds upon him. By the providence of the Lord, Anthony's friend arrived the next day to bring him his food. Seeing him lying on the ground as if dead, he took him back to the village. They thought the saint was dead and prepared for his burial. At midnight, Saint Anthony regained consciousness and told his friend to carry him back to the tombs.

Saint Anthony's staunchness was greater than the wiles of the Enemy. Taking the form of ferocious beasts, the devils tried to force the saint to leave that place, but he defeated them by trusting in the Lord. Looking up, the saint saw the roof opening, as it were, and a ray of light coming down toward him. The demons disappeared and he cried out, "Where have You been, O Merciful Jesus? Why didn't You appear from the very beginning to end my pain?"

The Lord replied, "I was here, Anthony, but wanted to see your struggle. Now, since you have not yielded, I shall always help you and make your name known throughout all the world." After this vision Saint Anthony was healed of his wounds and felt stronger than before. He was then thirty-five years of age.

Having gained spiritual experience in his struggle with the devil, Saint Anthony considered going into the Thebaid desert to serve the Lord. He asked the Elder (to whom he had turned for guidance at the beginning of his monastic journey) to go into the desert

with him. The Elder, while blessing him in the then as yet unheard of exploit of being a hermit, decided not to accompany him because of his age.

Saint Anthony went into the desert alone. The devil tried to hinder him, by placing a large silver disc in his path, then gold, but the saint ignored it and passed by. He found an abandoned fort on the other side of the river and settled there, barricading the entrance with stones. His faithful friend brought him bread twice a year, and there was water inside the fort.

Saint Anthony spent twenty years in complete isolation and constant struggle with the demons, and he finally achieved perfect calm. The saint's friends removed the stones from the entrance, and they went to Saint Anthony and besought him to take them under his guidance. Soon Saint Anthony's cell was surrounded by several monasteries, and the saint acted as a father and guide to their inhabitants, giving spiritual instruction to all who came into the desert seeking salvation. He increased the zeal of those who were already monks, and inspired others with a love for the ascetical life. He told them to strive to please the Lord, and not to become faint-hearted in their labors. He also urged them not to fear demonic assaults, but to repel the Enemy by the power of the Life-Creating Cross of the Lord.

In the year 311 there was a fierce persecution against Christians, in the reign of the emperor Maximian. Wishing to suffer with the holy martyrs, Saint Anthony left the desert and went to Alexandria. He openly ministered to those in prison, he was present at the trial and interrogations of the confessors, and

accompanying the martyrs to the place of execution. It pleased the Lord to preserve him, however, for the benefit of Christians.

At the close of the persecution, the saint returned to the desert and continued his exploits. The Lord granted the saint the gift of wonderworking, casting out demons and healing the sick by the power of his prayer. The great crowds of people coming to him disrupted his solitude, and he went off still farther, into the inner desert where he settled atop a high elevation. But the brethren of the monasteries sought him out and asked him to visit their communities.

Another time Saint Anthony left the desert and arrived in Alexandria to defend the Orthodox Faith against the Manichaeian and Arian heresies. Knowing that the name of Saint Anthony was venerated by all the Church, the Arians said that he adhered to their heretical teaching. But Saint Anthony publicly denounced Arianism in front of everyone and in the presence of the bishop. During his brief stay at Alexandria, he converted a great multitude of pagans to Christ.

People from all walks of life loved the saint and sought his advice. Pagan philosophers once came to Abba Anthony intending to mock him for his lack of education, but by his words he reduced them to silence. Emperor Constantine the Great (May 21) and his sons wrote to Saint Anthony and asked him for a reply. He praised the emperor for his belief in Christ, and advised him to remember the future judgment, and to know that Christ is the true King.

Saint Anthony spent eighty-five years in the solitary desert. Shortly before his death, he told the brethren that soon he would be taken from them. He instructed them to preserve the Orthodox Faith in its purity, to avoid any association with heretics, and not to be negligent in their monastic struggles. “Strive to be united first with the Lord, and then with the saints, so that after death they may receive you as familiar friends into the everlasting dwellings.”

The saint instructed two of his disciples, who had attended him in the final fifteen years of his life, to bury him in the desert and not in Alexandria. He left one of his monastic mantles to Saint Athanasius of Alexandria (January 18), and the other to Saint Serapion of Thmuis (March 21). Saint Anthony died peacefully in the year 356, at age 105, and he was buried in the desert by his disciples.

The Life of the famed ascetic Saint Anthony the Great was written by Saint Athanasius of Alexandria. This is the first biography of a saint who was not a martyr, and is considered to be one of the finest of Saint Athanasius’ writings. Saint John Chrysostom recommends that this Life be read by every Christian.

“These things are insignificant compared with Anthony’s virtues,” writes Saint Athanasius, “but judge from them what the man of God Anthony was like. From his youth until his old age, he kept his zeal for asceticism, he did not give in to the desire for costly foods because of his age, nor did he alter his clothing because of the infirmity of his body. He did not even wash his

feet with water. He remained very healthy, and he could see well because his eyes were sound and undimmed. Not one of his teeth fell out, but near the gums they had become worn due to his advanced age. He remained strong in his hands and feet.... He was spoken of everywhere, and was admired by everyone, and was sought even by those who had not seen him, which is evidence of his virtue and of a soul dear to God.”

The following works of Saint Anthony have come down to us:

Twenty Sermons on the virtues, primarily monastic (probably spurious).

Seven Letters to various Egyptian monasteries concerning moral perfection, and the monastic life as a spiritual struggle.

A Rule for monastics (not regarded as an authentic work of Saint Anthony).

In the year 544 the relics of Saint Anthony the Great were transferred to Alexandria, and after the conquest of Egypt by the Saracens in the seventh century, they were transferred to Constantinople. The holy relics were transferred from Constantinople in the tenth-eleventh centuries to a diocese outside Vienna. In the fifteenth century they were brought to Arles (in France), to the church of Saint Julian.

Saints Athanasios & Cyril

In the half-century after the First Ecumenical Council held in Nicea in 325, if there was one man whom the Arians feared and hated more intensely than any other, as being able to lay bare the whole error of their teaching, and to marshal, even from exile or hiding, the beleaguered forces of the Orthodox, it was Saint Athanasius the Great. This blazing lamp of Orthodoxy, which imperial power and heretics' plots could not quench when he shone upon the lampstand, nor find when he was hid by the people and monks of Egypt, was born in Alexandria about the year 296. He received an excellent training in Greek letters and especially in the sacred Scriptures, of which he shows an exceptional knowledge in his writings. Even as a young man he had a remarkable depth of theological understanding; he was only

about twenty years old when he wrote his treatise "On the Incarnation." Saint Alexander, the Archbishop of Alexandria, brought him up in piety, ordained him his deacon, and after deposing Arius for his blasphemy against the Divinity of the Son of God, took Athanasius to the First Council in Nicea in 325. Saint Athanasius was to spend the remainder of his life laboring in defense of this Holy Council. In 326, before his death, Alexander appointed Athanasius his successor.

In 325, Arius had been condemned by the Council of Nicea; yet through his hypocritical confession of Orthodox belief, Saint Constantine the Great was persuaded by Arius's supporters that he should be received back into the communion of the Church. But Athanasius, knowing well the perverseness of his mind, and the disease of heresy lurking in his heart, refused communion with Arius. The heresiarch's followers then began framing false charges against Athanasius. Finally Saint Constantine the Great, misled by grave charges of the Saint's misconduct (which were completely false), had him exiled to Tiberius (Treves) in Gaul in 336. When Saint Constantine was succeeded by his three sons Constantine II, Constans, and Constantius, in 337, Saint Athanasius returned to Alexandria in triumph. But his enemies found an ally in Constantius, Emperor of the East, and he spent a second exile in Rome. It was ended when Constans prevailed

with threats upon his brother Constantius to restore Athanasius (see also Nov. 6). For ten years Saint Athanasius strengthened Orthodoxy throughout Egypt, visiting the whole country and encouraging all: clergy, monastics, and lay folk, being loved by all as a father. After Constans's death in 350, Constantius became sole Emperor, and Athanasius was again in danger. On the evening of February 8, 356, General Syrianus with more than five thousand soldiers surrounded the church in which Athanasius was serving, and broke open the doors. Athanasius's clergy begged him to leave, but the good shepherd commanded that all the flock should withdraw first; and only when he was assured of their safety, he also, protected by divine grace, passed through the midst of the soldiers and disappeared into the deserts of Egypt, where for some six years he eluded the soldiers and spies sent after him.

When Julian the Apostate succeeded Constantius in 361, Athanasius returned again, but only for a few months. Because Athanasius had converted many pagans, and the priests of the idols in Egypt wrote to Julian that if Athanasius remained, idolatry would perish in Egypt, the heathen Emperor ordered not Athanasius's exile, but his death. Athanasius took a ship up the Nile. When he learned that his imperial pursuers were following him, he had his men turn back, and as his boat passed that of his

pursuers, they asked him if he had seen Athanasius. "He is not far," he answered. After returning to Alexandria for a while, he fled again to the Thebaid until Julian's death in 363. Saint Athanasius suffered his fifth and last exile under Valens in 365, which only lasted four months because Valens, fearing a sedition among the Egyptians for their beloved Archbishop, revoked his edict in February, 366.

The great Athanasius passed the remaining seven years of his life in peace. Of his fifty-seven years as Patriarch, he had spent some seventeen in exiles. Shining from the height of his throne like a radiant evening star, and enlightening the Orthodox with the brilliance of his words for yet a little while, this much-suffering champion inclined toward the sunset of his life, and in the year 373 took his rest from his lengthy sufferings, but not before another luminary of the truth -- Basil the Great -- had risen in the East, being consecrated Archbishop of Caesarea in 370. Besides all of his other achievements, Saint Athanasius wrote the life of Saint Anthony the Great, with whom he spent time in his youth; ordained Saint Frumentius first Bishop of Ethiopia; and in his Paschal Encyclical for the year 367 set forth the books of the Old and New Testaments accepted by the Church as canonical. Saint Gregory the Theologian, in his "Oration On the Great Athanasius", said that he was "Angelic in appearance, more

angelic in mind; ... rebuking with the tenderness of a father, praising with the dignity of a ruler ... Everything was harmonious, as an air upon a single lyre, and in the same key; his life, his teaching, his struggles, his dangers, his return, and his conduct after his return ... he treated so mildly and gently those who had injured him, that even they themselves, if I may say so, did not find his restoration distasteful."

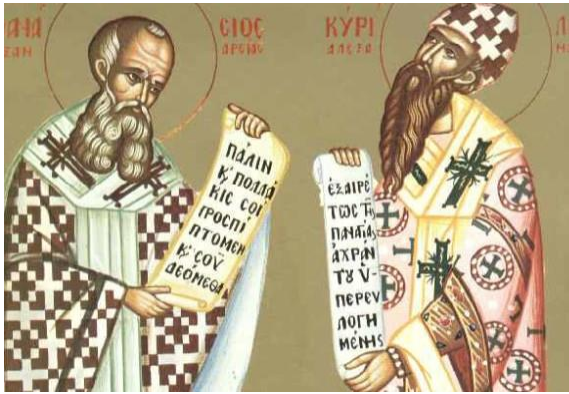
Saint Cyril was also from Alexandria, born about the year 376. He was the nephew of Theophilus, Patriarch of Alexandria, who also instructed the Saint in his youth. Having first spent much time with the monks in Nitria, he later became the successor to his uncle's throne in 412. In 429, when Cyril heard tidings of the teachings of the new Patriarch of Constantinople, Nestorius, he began attempting through private letters to bring Nestorius to renounce his heretical teaching about the Incarnation. When the heresiarch did not repent, Saint Cyril, together with Pope Celestine of Rome, led the Orthodox opposition to his error. Saint Cyril presided over the Third Ecumenical Council of the 200 Holy Fathers in the year 431, who gathered in Ephesus under Saint Theodosius the Younger. At this Council, by his most wise words, he put to shame and convicted the impious doctrine of Nestorius, who, although he was in town, refused to appear before Cyril. Saint Cyril, besides overthrowing the error of

Nestorius, has left to the Church full commentaries on the Gospels of Luke and John. Having shepherded the Church of Christ for thirty-two years, he reposed in 444.

Apolytikion in the Third Tone:

Shining forth with works of Orthodoxy, ye quenched every false belief and teaching and became trophy-bearers and conquerors. And since ye made all things rich and with true piety, greatly adorning the Church with magnificence, Athanasius and wise Cyril, ye both have worthily found Christ God, Who doth grant great mercy unto all.

Οι άγιοι Αθανάσιος και Κύριλλος, πατριάρχες Αλεξανδρείας

Η μεγαλούπολη Αλεξάνδρεια βλάστησε τους μεγάλους και αιελαμπεΐς φωστήρες της Εκκλησίας που εορτάζουν σήμερα.

Ο Αθανάσιος άκμασε κατά τους δεινούς εκείνους πολέμους, κατά τους οποίους ο Άρειος τάραζε την Εκκλησία· διότι ο ασεβής Άρειος έλεγε κτίσμα (δημιούργημα) τον Υιό του Θεού, τον Κύριό μας και Θεό Ιησού Χριστό.

Ο Αθανάσιος γεννήθηκε από γονείς ευσεβείς και η θεία πρόνοια τον είχε προορίσει ποιμένα και διδάσκαλο της οικουμένης, διότι προείδε τις αρετές του και τα ένθεά του κατορθώματα. «Βρήκα άνθρωπο κατά την καρδιά μου», λέει ο Θεός για τον Δαβίδ (Πραξ. 13:22). «Βρήκα στρατιώτη άριστο για τη στρατευομένη Εκκλησία μου», λέει ο Χριστός για τον Αθανάσιο!

Παιδί ο Αθανάσιος ήταν όλο χάρη, όλο πραότητα, ευφυής κατά τον νου και σε όλους αγαπητός. Οι συνομήλικοί του γνώριζαν την υπεροχή του Αθανασίου, ώστε μια μέρα, ενώ έπαιζαν στην ακροθαλασσιά –όπως αναφέρει ο ιστορικός Ρουφίνος– τον εξέλεξαν παίζοντας πατριάρχη. Ο

Αθανάσιος πάλι από τα παιδιά χειροτόνησε κληρικούς και ανέλαβε τα καθήκοντά του ως πατριάρχης.

Βλέποντας αυτά από τον εξώστη της οικίας του ο πατριάρχης Αλεξανδρείας Αλέξανδρος προγνώρισε ότι το παιδί ο Αθανάσιος θα γίνει μέγας ήρωας της Ορθοδοξίας και ότι το φως των αρετών του θα λάμπει και θα φωτίσει πολλούς. Πήρε λοιπόν τον μικρό Αθανάσιο υπό την προστασία του και σύντομα τον χειροτόνησε ιεροδιάκονο.

Κατά τον καιρό εκείνο όλος ο χριστιανικός κόσμος ταραζόταν από την αίρεση του Αρείου, διότι ο αιρετικός Άρειος δίδασκε ότι ο Υιός του Θεού, ο Κύριός μας και Θεός μας Ιησούς Χριστός είναι κτίσμα όπως και τα άλλα κτίσματα, και ότι δεν είναι ομοούσιος με τον Πατέρα αλλά ετερούσιος, δηλαδή άλλης φύσεως και όχι θείας. Και στην αίρεση αυτή παρέσυρε πολλούς, όχι μόνο απλοϊκούς, αλλά και αρχιερείς και σοφούς και επιστήμονες, έτσι που επικρατούσε μεγάλη ταραχή στην Εκκλησία, διότι με την κυριαρχία αυτής της αίρεσης καταστρεφόταν όλο το οικοδόμημα του χριστιανισμού, επειδή αυτός μετέπιπτε σε κτισματολατρεία. Για τον λόγο αυτό ξεσηκώθηκε μέγας σάλος στον χριστιανισμό. Αλλά στον καιρό των μεγάλων αγώνων αναδεικνύονται και οι μεγάλοι και ατρόμητοι ήρωες. Βασιλιάς τότε ήταν ο μέγας Κωνσταντίνος, ο οποίος μετέφερε τον αυτοκρατορικό του θρόνο από τη Ρώμη στο Βυζάντιο. Και για να πάψουν οι ταραχές στην Εκκλησία συνεκάλεσε την πρώτη Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια, στην οποία παραβρέθηκαν 318 Πατέρες. Επειδή ο πατριάρχης Αλεξανδρείας Αλέξανδρος ήταν υπέργηρος, στη Σύνοδο τον αντιπροσώπευε ο μέγας Αθανάσιος που ήταν τότε ιεροδιάκονος.

Στο μέσο της μεγάλης εκείνης Συνόδου ο Αθανάσιος σαν υψιπέτης αετός ανέβηκε στα ύψη της Θεολογίας και θεολόγησε ότι ο Υιός είναι ομοούσιος με τον Πατέρα και ότι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος και όχι κτίσμα, όπως τον ονόμαζε ο αιρεσιάρχης Άρειος. Επέστρεψε νικητής και τροπαιούχος στην Αλεξάνδρεια ο Αθανάσιος. Απεβίωσε ο πατριάρχης Αλέξανδρος και η κοινή φωνή του κλήρου και του λαού ανεβάζει τον Αθανάσιο στον πατριαρχικό θρόνο Αλεξανδρείας. Υψώθηκε πλέον επάνω στον λυχνοστάτη ο λύχνος, τον οποίο άναψε και ύψωσε ο Κύριος για να φωτίσει πολλούς και για να λάμπει το φως των αρετών του και να διαλύσει τα σκοτεινά νέφη των αιρετικών.

Πήρε ο Αθανάσιος στα χέρια τα σκήπτρα της Εκκλησίας και ιδού, ως αληθινός ποιμένας και όχι μισθωτός, ποιμαίνει τα λογικά πρόβατα.

Εδώ εκσφενδονίζει κεραυνούς λόγων εναντίον των αιρετικών που επιβουλεύονται το λογικό του ποίμνιο. Εκεί ως καλός ποιμένας και όχι μισθωτός θυσιάζει την ψυχή του για τα λογικά του πρόβατα. Εδώ πράος και άκακος σαν αρνί, εκεί φοβερός σαν γίγαντας εναντίον των εχθρών της Ορθοδοξίας.

Ποιος δεν θαυμάζει τον Αθανάσιο; Ποιος μπορεί να διηγηθεί τις αρετές του και τους αγώνες κατά των αιρετικών; Δέκα φορές εξορίστηκε· είκοσι ολόκληρα χρόνια έκαμε εξόριστος· πέντε χρόνια πέρασε κρυμμένος, διότι ο αιρετικός αυτοκράτορας Κωνστάντιος τον είχε κηρύξει ένοχο θανάτου, έτσι που καθένας που θα έβρισκε τον Αθανάσιο μπορούσε να τον θανατώσει. Η θεία πρόνοια όμως φύλαξε τον Αθανάσιο, τον στύλο της Εκκλησίας και τον ήρωα της Ορθοδοξίας και στο τέλος τον ανέδειξε νικητή και τροπαιούχο, διότι με τους αγώνες

αυτού και των άλλων Πατέρων θριάμβευσε η Ορθοδοξία και επισήμως η ορθόδοξη πίστη ύψωσε τη σημαία της.

Αυτός ήταν σε λίγες γραμμές ο Αθανάσιος. Μάρτυρας της αλήθειας, ήρωας της Ορθοδοξίας, αληθινός ποιμένας, μέγας συγγραφέας της Εκκλησίας, απαράμιλλος και οικουμενικός διδάσκαλος.

Ο δε Κύριλλος, πατριάρχης και αυτός Αλεξανδρείας, άκμασε επί της βασιλείας Θεοδοσίου του δευτέρου. Αγωνίστηκε ανδρείως εναντίον της αίρεσης του Νεστορίου, ο οποίος έλεγε την Κυρία μας Θεοτόκο, Χριστοτόκο. Ο Κύριλλος όμως, στο μέσο της τρίτης Οικουμενικής Συνόδου που συγκροτήθηκε το 430, κήρυξε τη Μητέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού Θεοτόκο και καταντρόπιασε τον αιρεσιάρχη Νεστόριο.

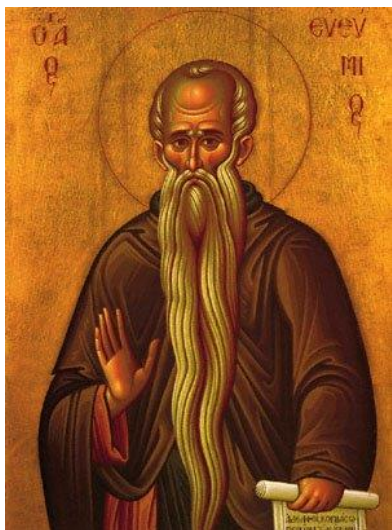
Τη μνήμη λοιπόν τέτοιων φωστήρων της ορθόδοξης Εκκλησίας μας πανηγυρίζουμε σήμερα, οι οποίοι υπέμειναν διωγμούς, εξορίες και άλλες κακουχίες για την πίστη που έχουμε εμείς σήμερα.

Ναι, αδελφοί. Για να στερεωθεί η ορθόδοξη πίστη μας χύθηκαν ποταμοί χριστιανικού αίματος, συγκροτήθηκαν Οικουμενικές Σύνοδοι, έγιναν έντονες συζητήσεις και δοκιμάστηκε σαν το χρυσάφι στο καμίνι και έλαμψε σαν αστραφτερό φως.

Ας ευλογήσουμε λοιπόν το πανάγιο όνομα του πανάγαθου Θεού, ο οποίος στον καιρό των αγώνων αναδεικνύει και τους ατρόμητους ήρωες της ορθόδοξης πίστης μας.

Την πίστη αυτή την αληθινή και ορθόδοξη οφείλουμε κι εμείς να υπερασπίζουμε γενναία, έτοιμοι σε κάθε περίπτωση να θυσιάσουμε για την άγια πίστη μας, την οποία μας κληροδότησαν οι άγιοι Πατέρες της Μητέρας μας ορθόδοξης Εκκλησίας.

Άγιος Ευθύμιος: Ο Άγιος Ευθύμιος ο Μέγας (377 – 20 Ιανουαρίου 473) (στην επίσημη αγιολογία Όσιος Ευθύμιος ο Μέγας) ήταν αββάς στην περιοχή της Παλαιστίνης, και τιμάται ως άγιος και στην Ρωμαιοκαθολική και στην Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ο Ευθύμιος γεννήθηκε στη Μελιτηνή της Μικράς Αρμενίας. Σύμφωνα με τη Χριστιανική παράδοση, οι γονείς του Παύλος και Διονυσία που ήταν άτεκνοι, είχαν παρακαλέσει για να αποκτήσουν ένα γιο στην εκκλησία του Άγιου Πολύευκτου στην Μελιτηνή και έδωσαν σ' αυτόν το όνομα Ευθύμιο από τη μεγάλη χαρά και αγαλλίαση που προκάλεσε η εκπλήρωση των προσευχών τους.

Ο **Ευθύμιος** έλαβε μόρφωση από τον Επίσκοπο Μελιτηνή Ευτρώιο, ο οποίος αργότερα και τον χειροτόνησε και τον

τοποθέτησε υπεύθυνο όλων των μοναστηριών στην Επισκοπή της Μελιτηνής. Περίπου 30 χρονών ξεκίνησε κρυφά για προσκύνημα στην Ιερουσαλήμ και παρέμεινε για κάποιο καιρό σε ένα σπήλαιο κοντά σε στη λαύρα Φαράν όπου διαβιούσαν μοναχοί, περίπου 10 χιλιόμετρα ανατολικά της Ιερουσαλήμ. Το 411 ο Ευθύμιος αποσύρθηκε στην ερημιά με τον επίσης ερημίτη Άγιο Θεόκτιστο, ζώντας σε ένα σπήλαιο στις πλαγιές ενός χειμάρρου. Όταν μαζεύτηκαν γύρω του πολλοί, μετέτρεψαν το σπήλαιο σε εκκλησία και έχτισαν μοναστήρι ηγούμενος του οποίου έγινε ο Άγιος Θεόκτιστος. Ο Ευθύμιος παρόλο που διατήρησε την απομόνωσή του, έδινε οδηγίες στους άλλους.

Μια θαυματουργή θεραπεία που πιστευόταν ότι επιτέλεσε ο Ευθύμιος έκανε γνωστή τη φήμη του πέρα από τα όρια της Παλαιστίνης, και μεγάλα πλήθη έρχονταν να τον επισκεφτούν στην απομόνωσή του, αποσύρθηκε με τον μαθητή του Δομιτιανό στην ερημιά τις Ρούμπα, κοντά στη Νεκρά Θάλασσα, ζώντας για κάποιο καιρό σε ένα βουνό, και αποσυρόμενος κατόπιν στην έρημο. Όταν τον ακολούθησαν και εκεί μεγάλα πλήθη, επέστρεψε στην περιοχή του μοναστηριού του Θεόκτιστου, όπου κατοίκησε σε σπήλαιο. Κάθε Κυριακή ερχόταν στο μοναστήρι για να λάβει μέρος στη Θεία Λειτουργία. Καθώς πολλοί μαθητές των ήθελαν πνευματικό τους, το 420 ίδρυσε μία λαύρα παρόμοια με εκείνη του Φαράν, στη δεξιά πλευρά του δρόμου από την

Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ. Η εκκλησία που συνδέθηκε με αυτή τη λαύρα αφιερώθηκε το 428 από τον Ιουβενάλιο, πρώτο Ελληνορθόδοξο Πατριάρχη Ιεροσολύμων.

Όταν η Τέταρτη Οικουμενική Σύνοδος (451) καταδίκασε τα λάθη των Ευτύχιου και Διόσκορου, ήταν κυρίως χάρη στο σεβασμό και την αυθεντία του Ευθύμιου το γεγονός ότι η περισσότεροι Ανατολικοί αναχωρητές αποδέχτηκαν τις αποφάσεις της, όπως και χάρη στην αγιότητα και το βίο του πολλοί αιρετικοί Μανιχαίοι, Νεστοριανοί και Ευτυχιστιανοί να επιστρέψουν στα δόγματα της Ορθόδοξης πίστης. Μεταξύ αυτών και η Αυτοκράτειρα Αιλία Ευδοκία, η οποία μεταστράφηκε στην ορθόδοξη πίστη από την πειστικότητα και τις προσπάθειες του Αγίου

Θαύματα

Μεταξύ των θαυμάτων που αποδίδονται στον Άγιο από την παράδοση και την υμνογραφία είναι ο χορτασμός με ελάχιστα ψωμιά 400 ατόμων που ήρθαν στο μοναστήρι σε μία μέρα, η μεσίτευση προς άτεκνες μητέρες οι οποίες απέκτησαν παιδιά, η εμφάνιση θείου φωτός πάνω του καθώς τελούσε τη θεία ευχαριστία, και άλλα. Προβλέποντας την ημέρα του θανάτου του προέτρεψε τους μοναχούς να προσευχηθούν μαζί του, και κοιμήθηκε εν ειρήνη την ημέρα Σάββατο 20 Ιανουαρίου 473, επί βασιλείας Λέοντος του Μεγάλου.

Μνήμη

Η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του στις [20 Ιανουαρίου](#)

Απολυτίκιο

«Εὐφραίνου ἔρημος ἡ σὺ τίκτουσα, εὐθύμησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι ἐπλήθυνέ σοι τέκνα, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, εὐσεβείᾳ φυτεύσας, ἐγκρατείᾳ ἐκθρέψας, εἰς ἀρετῶν τελειότητα. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν».

Euthymius the Great

Our great and [venerable](#) father **Euthymius** (sometimes spelled Euthymios or Efthymios) was a [monastic](#) who lived in the latter fourth and the fifth centuries. The Church celebrates his [feastday January 20](#).

Life

Euthymius was born during the reign of king Gratian in 377 A.D. He came from Melitine in [Armenia](#) (now Makatya, Turkey), and was the son of pious and faithful parents called Paul and Dionysia.

Though Euthymius' mother was barren, his parents prayed fervently to God to grant them a child. Then they had a vision: they heard the voice of an [angel](#) who told them to be cheerful because with the child's birth every [heresy](#) was going to be

abolished and universal peace was going to be granted to the [Church](#) of God. For this reason this [saint](#) was called Euthymius (meaning *good cheer*).

When the saint's father died, his mother offered him to Eutrojos, [bishop](#) of Melitine, by whom he was counted with the order of [clerics](#). Because he was intelligent in his studies and surpassed all men in virtue and [asceticism](#), he was forced to be [ordained](#) a [priest](#) and to look after the holy [hermitages](#) and [monasteries](#). When he was twenty-nine years old, he went to [Jerusalem](#) and lived with St. [Theoktistos](#) in a cave on the mountain. While he was there, St. Euthymius liberated many men from the terrible chains of disease.

They also say that this saint fed four hundred men, who had come to the monastery, with very few loaves of bread. Moreover, not only did he break his mother's sterility through his birth, but also through [prayer](#) he made other childless women to be fruitful. He also opened the gates of Heaven, as great [Elijah](#) had done, bringing rain during a period of drought. Once a column of light, seen descending from Heaven by the by-standers while the [saint](#) was celebrating the [bloodless sacrifice](#), made the internal brightness of divine Euthymius' soul known. This light shone over the saint until he completed the [Liturgy](#). A further sign of the purity and [chastity](#) of the saint was that he could spiritually

see the mood and the condition of those souls when they approached to receive the [Eucharist](#).

Another story about St. Euthymius' clairvoyance involves a [monk](#) who was about to die. This monk outwardly appeared to be a prudent and moderate saint, but in his heart he was lecherous and intemperate because he allowed his labors to be sweetened with shameful thoughts. So, when this monk at the point of death, blessed Euthymius saw an angel taking the soul of that miserable monk by force, using a three-pronged spear. Immediately the saint also heard a voice revealing all the hidden and shameful thoughts of that dying monk.

When Euthymius was ninety-six years old (in A.D. 473), he departed to the Lord. He had established religious communities throughout Palestine.

New Martyr Zachariah
Commemorated on [January 20](#)

The Holy New Martyr Zachariah was from the Peloponnesos in Greece. He renounced Christ to become a Moslem, then went to ancient Patras and worked there as a furrier. He had a book, *The Salvation of Sinners*, which he often read. The book moved him to repentance, and he wept bitterly for the great evil he had done. Saint Zachariah met a certain Elder and told him of his sin. After praying and fasting for twenty days, he returned to the Elder and confessed all the sins he had committed during his life. When he asked the Elder's blessing to seek martyrdom, the holy man tried to discourage him. He warned that he might not be killed swiftly, but only after much torture. He also pointed out the danger that Zachariah would betray Christ a second time under the torments he would endure. The saint, aflame with zeal for martyrdom, said he was prepared to suffer myriad punishments for the sake of Christ.

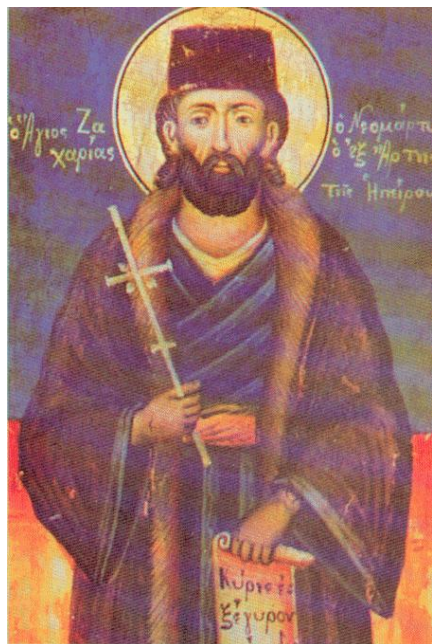
The Elder read the prayers of absolution and chrismated the saint (as is done when apostates from the Faith are received back into the Church), then administered the Holy Mysteries to him. Then he blessed Zachariah to go back to the Moslems and declare his faith in Christ. On his way, the saint asked forgiveness from each Christian he met.

The holy martyr went to the judge's house and said that he had been deceived when he accepted their religion, but now he had come to his senses and returned to Christ. Saint Zachariah was thrown into prison, where he was beaten three times a day.

Finally, the saint died by being stretched out on a rack. Christians asked for his body so they might bury it, but the Moslems refused. They said, "He is neither one of you, nor one of us, for he denied both religions. Therefore, he is unworthy of burial." His body was dragged through the streets and thrown into a dry well, landing on its knees in an upright position. Christians saw a radiant light over the well the next night, and hastened to venerate the saint. The Turks filled the well with dirt and debris to prevent such gatherings in the future.

By shedding his blood, the holy New Martyr Zachariah washed away the sin of his denial of Christ and received an unfading crown of glory in the year 1782.

Ο Άγιος Νεομάρτυς Ζαχαρίας ο Αρταίος [Πάτρα 20.1. 1782]

Ο Άγιος Νεομάρτυς Ζαχαρίας ο Αρταίος [Πάτρα 20.1. 1782]

Ο ΕΞΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ: Ο

Νεομάρτυς Ζαχαρίας καταγόταν από τα μέρη της Άρτας. Σε μικρή ηλικία εξισλαμίσθηκε και ήρθε στην Πάτρα όπου εξασκούσε την τέχνη του γουναρά. Όμως κάποτε μετανόησε που αλλαξοπίστησε. Γράφει σχετικά ο Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης: "Είχε κρυφίως τό βιβλίον όπου όνομάζεται Άμαρτωλών Σωτηρία, καί διαβάζων αυτό συχνάκις, ήλθε είς άκραν μετάνοιαν, κλαίων πικρώς είς τό

κακόν όπου έπαθε, καί παρεκάλει θερμώς τόν Κύριον ήμών Ιησουν Χριστόν νά τόν άξιώσει νά τύχη τής σωτηρίας του." Έτσι, αφού ήλθε σε μετάνοια, βρήκε κάποιο πνευματικό στον οποίο εξομολογήθηκε το αμάρτημα της εξωμοσίας του και ζήτησε την ευλογία να πορευθεί προς το μαρτύριο.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ: Ο πνευματικός, φοβούμενος μήπως ο Μάρτυρας δειλιάσει κατά την διάρκεια των βασανιστηρίων, τον απέτρεπε. Του πρότεινε μάλιστα, κατά τον βιογράφο του, το εξής: "ας δοκιμάσωμεν, τέκνον, τόν λογισμόν σου, εάν είναι έκ Θεού· πήγαινε, λοιπόν, είς τό εργαστήριόν σου καί μένε κλεισμένος τεσσαράκοντα ήμέρας προσευχόμενος, νηστεύων καί κάμνοντας ανάγνωσιν είς τό βιβλίον, όπου είπες πώς έχεις· κάμνω καί έγώ τά ίδια είς τό κελλίον μου δι' αγάπην σου, καί τότε έλα νά ανταμώσωμεν πάλιν". Έτσι και έγινε. Όμως στις είκοσι μέρες πάνω ο Ζαχαρίας δεν άντεξε. Ο πόθος του για το μαρτύριο τον κυρίευσε. Έτσι γράφει ο Άγιος Νικόδημος: "πηγαίνει είς τόν πνευματικόν καί πίπτων είς τούς πόδας του μέ θερμά

δάκρυα, τοῦ λέγει, «εὐλόγησόν με Πάτερ, νά πηγαίνω εἰς τό Μαρτύριον, ὅτι δέν δύναμαι πλέον νά ὑποφέρω ἀπό τήν φλόγαν ὅπου ἄναψεν εἰς τήν καρδίαν μου». Ὁ πνευματικός τοῦ λέγει, «μά δέν εἶναι καιρός ἀκόμη»· ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίνεται· «ἦλθε πνευματικέ καί ἀπέρασε καί κρίμα κάνεις μέγαν νά μέ ἐμποδίσῃς». Τότε τοῦ εἶπεν ὁ πνευματικός νά ἐξομολογηθῇ ὅλας τάς ἀμαρτίας ὅπου ἔπραξεν ὡς ἄνθρωπος εἰς ὅλην του τήν ζωήν. Ὁ δέ ἀναστάς ἐστάθη μέ δεμένους τάς χεῖρας ὁρθός καί ἐξωμολογήθη μετά κατανύξεως ὅλα του τά ἀμαρτήματα, εὐρέθη ὅμως τόσον καθαρός, ἔξω ἀπό τήν ἄρνησιν, ὅπου ἦτον ἄξιός διὰ ἱερωσύνην." Παράταῦτα ὁ πνευματικός του προσπαθοῦσε νά τον μεταπείσει φοβούμενος μή δειλιάσει. Ὁ Ζαχαρίας, ὅμως, αναστενάζοντας εἶπε στον πνευματικό του: "θαυμάζω πνευματικέ εἰς τήν τόσην φρόνησιν ὅπου ἔχεις, νά κάθεσαι νά μοῦ λαλήσῃς λόγια τῶν μικρῶν παιδιῶν· ἐγώ ἔχω τόν ἑαυτόν μου ἀφιερωμένον ὅλον εἰς τόν Χριστόν μου καί τώρα πλέον δέν εἶμαι τοῦ ἑαυτοῦ μου· ὅθεν ἔχω τόσην δίψαν, διὰ νά βασανισθῶ διὰ τόν Χριστόν, ὅπου ἐπιθυμῶ νά λάβω, ἂν ἦσαν ἀκόμη καί περισσότερα παιδευτήρια, ἀπό αὐτά ὅπου μοῦ εἶπες τῶν Ἀλβανιτῶν. Σέ παρακαλῶ λοιπόν νά μοῦ δώσης τήν εὐχήν σου νά πηγαίνω, διὰ τί δέν ὑποφέρω πλέον τήν φλόγα ὅπου αἰσθάνομαι εἰς τήν καρδίαν μου». Τότε ὁ γέροντας δόξασεν το

Θεόν, που τόσο πόλυ ἐνστάλαξε σ'αὐτόν τήν χάρη του, καί διαβάζοντας τις ἱλαστήριες ευχές, τον μύρωσε καί του μετέδωσε τα ἀχραντα μυστήρια· ἔπειτα τον εὐλόγησε σφραγίζοντάς τον με τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καί τον ξεπροβόδισε.

ΥΣΤΑΤΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ: Ὁ Ἅγιος πήγε στο ἐργαστήριό του, πούλησε ὅλα του τα υπάρχοντα τα ὁποῖα ἔδωσε ἐλεημοσύνη στους φτωχοὺς καί παρουσιάστηκε στον κριτή, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ὁμολόγησε θαρρετά τὴν πίστη του στον Χριστό.

ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ: Παρά τις κολακείες τοῦ δικαστῆ στην ἀρχή, ἐκεῖνος ἐπέμενε σθεναρά στην ὁμολογία του. Ἐπειτα, προσθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος "βλέπων ὁ κριτὴς τό ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, τόν ἔστειλε μέ ἕναν τζοχαντάρην του εἰς τόν ἐξουσιαστήν τῆς πολιτείας, γράψας πρὸς αὐτόν πᾶσαν τήν ὑπόθεσιν. Παρασταθεὶς δέ καί ἐκεῖ ὁ Μάρτυς εἶπεν ἀπαραλλάκτως τά αὐτά ὅπου εἶπε καί εἰς τόν κριτήν". Ἔτσι τον ἐκλείσαν στην φυλακή καί τον βασάνισαν ἐπὶ πολλές ἡμέρες. Ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ραβδιζόμενος συνεχῶς καί με λίθους κτυπούμενος στην κοιλιά καί τὸ στήθος, ἔστεκε στέρεος, χαίρων, λέγοντας ἀκατάπαυστα τὸ "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Γιέ Θεοῦ ἐλέησον με τὸν ἀρνητὴν σου καί βοήθησόν μοι". Ἐνα βράδυ, τον εἶχαν τόσο βαριά βασανίσει που πλέον δὲ μπορούσε

να πει την ευχή αλλά μόνο τα μάτια του σήκωνε καί κοίταζεν ψηλά όσο διαρκούσε ο ραβδισμός του. Τότε ο “μπουλούμπασης”, ο πρώτος των στρατιωτών του πασά των Πατρών, πρόσταξε το δεσμοφύλακα, νά βασανίσει τη νύκτα το Μάρτυρα πολύ, ως ότου πεθάνει για να μην κουράζονται κι ασχολούνται άλλο μαζί του. Κι ο δεσμοφύλακας τάνυσε πολύ τα πόδια του μάρτυρα στο τιμωρητικό ξύλο, ενώ έπειτα ανέβηκε στο κρεβάτι που το είχε ψηλά και κάθισε να δειπνήσει!

ΣΤΙΣ ΣΚΗΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ: Ο Ζαχαρίας κάποια στιγμή πόνεσε πολύ και ξεφώνισε “ωχ!”, ενώ ο βασανιστής του τού είπε: *“τώρα άπιστε, να πιω όλο το κρασί και θα κατέβω να σε κόψω από αρμό σε αρμό”*. Τότε ο Μάρτυς του απάντησε: *“αν είσαι παλληκάρι μη λες λόγια μόνο, αλλ’ ευθύς κάμε εκείνα που λες και θα σου χρωστώ και χάρη”*! Εκείνος θύμωσε από τα λόγια του Μάρτυρα, κατέβηκε και τράβηξε ακόμη περισσότερο τα πόδια του Αγίου στο ξύλο τεντώνοντάς τα υπερβολικά και ανέβηκε να τελειώσει το φαγητό του. Ο Ζαχαρίας, όμως, κάνοντας λίγο να κουνηθεί σχίσθηκαν αμέσως τὰ σκέλη του. Τότε κάνοντας το σημείο του σταυρού σ’όλο το σώμα του και λέγοντας: *“Κύριε εις χείρας σου παρατίθημι το Πνεύμα μου”*, ξεψύχησε. Ήταν η 20η Ιανουαρίου του 1782 μ.Χ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ: Και αμέσως γέμισε όλη η φυλακή από άρρητη ευωδία και ο βασανιστής δεσμοφύλακας από τη ντροπή του έφυγε από το κελί του Μάρτυρα και χωρίς να πει τίποτε σε κανέναν πήγε αλλού και κοιμήθηκε. Το πρωί έμαθαν οι Χριστιανοί, ότι τελείωσε ο Ζαχαρίας το Μαρτύριο και γεμάτοι χαρά δόξαζαν τον ενδυναμώνσαντα τον Μάρτυρα Κύριο. Κι ενώ ο Μητροπολίτης των Πατρών ζήτησε το άγιο λείψανο για να το ενταφιάσει, ο πασάς της πόλης του είπε ότι δεν είναι άξιος ταφής επειδή περιέπαιξε και τις δύο θρησκείες[!]. Έτσι, έδωσε εντολή σε δύο στρατιώτες που έδεσαν από τα πόδια τη σορό του Μάρτυρα, καί, σύροντάς τη, την έριξαν σ’ένα ξηροπήγαδο στην ενορία της Αγίας Τριάδας. Την επόμενη νύκτα είδαν οι Χριστιανοί φως πάνω από τό πηγάδι και άρχισαν να τρέχουν με φωνές, για να δουν τον Άγιον και να τον προσκυνήσουν. Όταν το έμαθαν οι Μωαμεθανοί, έστειλαν ανθρώπους που έριξαν στο πηγάδι πολλά κομμένα χόρτα και έπειτα το γέμισαν με χώματα και μπάζα έως επάνω!

ΜΝΗΜΗ ΜΑΡΤΥΡΟΣ: Η τοπική Εκκλησία της Άρτας εορτάζει την μνήμη του και εικόνα του φυλάσσεται στην ιερά μονή Κάτω Παναγιάς Άρτας. Την μνήμη του πανηγυρίζει επίσης και η τοπική Εκκλησία των Πατρών, αφού ο Άγιος εργάστηκε και μαρτύρησε εκεί.

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey

201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, January 17, 2021

12th Sunday of Luke

ΚΥΡΙΑΚΗ, 17 Ιανουαρίου, 2021

ΙΒ' Λουκά